

KDYŽ SE EVIČKA NARODILA

Když se Evička narodila, nebylo na ní nic poznat. Bylo to obyčejné miminko. Je docela možné, že v tu chvíli byla ještě úplně v pořádku. Jako jiná novorozeňata neuměla mluvit a kroutila se v peřince jako žížala. Srdíčko jí rychle ťukalo, jako ťuká rychle všem malým tvorečkům.

Ťuk, ťuk, ťuk.

Křičela na celé kolo. Chtěla pít, jíst a chtěla mámu. Pít a jíst dostávala pravidelně. Ale mámu často neviděla. Místo mámy ji krmily paní na hlídání. Maminka Evy chtěla být úspěšná v práci, a zaobírat se miminkem se jí příliš nechtělo. Navíc Evička nebyla první dítě v rodině. Měla starší sestru Jitku.

„Jsi ošklivá,“ prohlásila Jitka, když sestřičku viděla poprvé. „Docela hnusná.“ Jitku nikdo neokřikl. Stála u postýlky sama.

Evička zaostřila zrak. Nevěděla, že se dívá na vlastní sestru, protože jí to nikdo neřekl. A co se malým dětem nepoví, to neví. Evička hleděla na obličej osmileté holčičky. Jitka nebyla moc hezká, měla příliš dlouhý nos, hubený obličej, rovné hnědé vlasy, a stále se mračila.

„Neumíš chodit, ani mluvit, poděláváš se do plenek a je s tebou práce.“

Jitka pozorovala nevídaného sourozence a přemýšlela, čím Evu ještě urazit. S Jitkou si rodiče už tak málo hráli a povídali, a teď navíc dostala sestru. Jitka začala žárlit. Bude se muset s maminou o rodiče dělit.

„Nemám tě ráda. Neměla ses vůbec narodit!“

Evička neodpovídala. Vždyť ještě neuměla mluvit. Mlčela a cucala si palec. Jitku přestalo bavit jí nadávat. Odešla z pokoje.

Evička se po chvíli dala do křiku. Sice netušila, proč se na ni ta holčička zlobila, ale líbila se jí. Evička nechtěla zůstat v postýlce sama. Jenže Jitka se už za sestrou nevrátila. Hrála si ve svém pokojíku s kostkami.

Evička křičela a křičela. Nejdřív hodně nahlas. Zvuk vlastního hlasu ji děsil. Odrážel se od stěn a vracel se ozvěnou. Pak se unavila, trochu se ztišila a nakonec usnula. A když se probudila, dostala hlad a křičela znovu. Konečně se dveře otevřely a miminko vzala do ruky jakási žena.

„No jo, neřvi, už to bude.“

Evička se lačně přisála k dudlíku na lahvičce s mlékem. Pila a pila. Přitom kroutila očima a sledovala cizí ženu. Pochopila, že to není máma. Každé malé dítě svou mámu brzy pozná samo, i když to neumí říct nahlas.

V pokoji se objevila Jitka. Nevraživě se dívala na sestřičku. Evička dopila mléko a jako každé miminko se po jídle malinko ublinkla.

„Fujtajbl!“ vykřikla Jitka a utekla.

Paní na hlídání vrátila holčičku do postýlky. Mrkla na hodinky. Bylo by fajn, kdyby dítě usnulo a ona se mohla v klidu dívat na televizní seriál.

Evička spustila křik. Máchala ručkama a brečela, až jí nestačil dech. Každé tři hodiny dostala najíst, ale pak se k ní do pokoje nikdo nevrátil. Venku se vždy pomalu setmělo a ona unavená pláčem usnula. A tak to šlo den za dnem.

Nejvíce se budila v noci. V pokoji byla tma a té se Evička bála hodně. Křičela na celé kolo. Obvykle se v pokoji objevil štíhlý muž s tmavými krátkými vlasy a hlubokým příjemným hlasem. Evička už věděla, že je to táta.

„Ale, ale...“ mumlal a hladil dcerku po čele. Táta trávil celé dny v práci, které dával přednost před rodinou. Dcery viděl jen večer. Proto mu nevadilo k miminku vstávat.

Táta byl cítit cigaretovým kouřem. Evička nevěděla, že cigarety jsou škodlivé a většině lidem zapáchají. Táta byl jediný, kdo ji v noci bral do náruče a mazlil se s ní. Tím pádem si oblíbila i vůni cigaretového kouře.

„Nech ji,“ doporučovala muži pokaždé rozespálá manželka, „nechoď za ní. Rozmazlíš ji.“

Tatínek Evičky manželku bůhvíproč poslouchal téměř na slovo. Jedné noci tedy nechal dcerku plakat, i když ho probudila. Evička křičela na celý byt a probudila starší sestru.

„Neřvi!“ zabouchala Jitka na zeď.

Eva se bouchání lekla a na chvíli zmlkla. Jitka pak často na setru zabušila. Někdy na ni bušila v noci i ve dne.

I úplně malý človíček pochopí, že některé věci nemají cenu. Jako například křičet do tmy, když za vámi nikdo nepřijde. I Evička časem přestala v noci plakat, a dokonce se přestala budit.

„No vidíš,“ řekla manželovi maminka Evy. „Nebrečí.“

Jitka se těšila na rána. To ji rodiče vozili do školy autem. Byla s nimi sama, mohla si myslet, že žádnou sestru nemá. Eva zůstávala v postýlce, protože rodiče v bytě vystřídala paní na hlídání. Žádná však nevydržela déle než několik týdnů, takže i paní na hlídání se střídaly. Byly líné vozit svěřené miminko v kočárku venku na ulici. Dům, v kterém Evička žila, stál na rušné třídě, po které jezdila auta a tramvaje. Park byl daleko. A proto paní na hlídání vymyslely, že bude lepší nechávat dítě v kočárku na balkoně. Byt byl v nejvyšším patře domu. Balkon byl vlastně terasa, která se vznášela ve výšce nad křižovatkou.

Evička na balkoně usínala vždy lépe než v pokoji. Z kočárku viděla modré nebe, oblaka a ptáky. Cítila jiný pach než ten, který znala z pokoje. Netušila, že je to dým z komínů. Brzy si na něj zvykla. Slyšela podivný cinkot a troubení, ale netušila, že to jsou tramvaje a auta. Zvykla si i na cinkot a troubení.

„Já chci taky na balkon,“ říkala Jitka.

„Ty ne. Zábradlí je chatrné. Mohla bys spadnout dolů a zabít se,“ prohlásila paní na hlídání.

„A ona nemůže?“ podivila se Jitka.

„Ne. Je moc malá. Neumí se posadit, natož vylézt z kočárku.“

Evička jako každé miminko netušila, že existuje jiný svět než ten, který poznávala kolem sebe. Nevěděla, že jsou maminky, které své holčičky chovají v náruči, kdykoli zapláčou. Nevěděla, že existují sourozenci, kteří se mají rádi. A protože nic takového nezažívala, začala svět kolem sebe nesnášet. Jediné, co ji bavilo, bylo pozorovat ptáky.

KDYŽ EVIČKA POPOROSTLA

Když Evička poporostla, pochopila, kdo je kdo. Věděla, že má osmiletou sestru Jitku a že táta s mámou přicházejí večer. Nakouknou do pokoje, pozdraví se s paní na hlídání, obvykle jí vyplatí nějaké peníze a pak se zavrou v kuchyni. Odtud se pak line jejich hovor a cigaretový dým.

Eva už uměla sedět. Uměla lézt po čtyřech a taky uměla vylézt z ohrádky. Jednoho dne vběhla do pokoje Jitka a u oka měla velmi zvláštní trubičku. Dívala se do ní jedním okem a volala: „Jé, to je krása! Páni! Jé!“

Evičku trubička velmi zaujala. Natáhla k Jitce obě ruce.

„Dej!“

Jenže Jitka jí nemínala krasohled ani půjčit, natož dát.

„Dej!“ volala Eva.

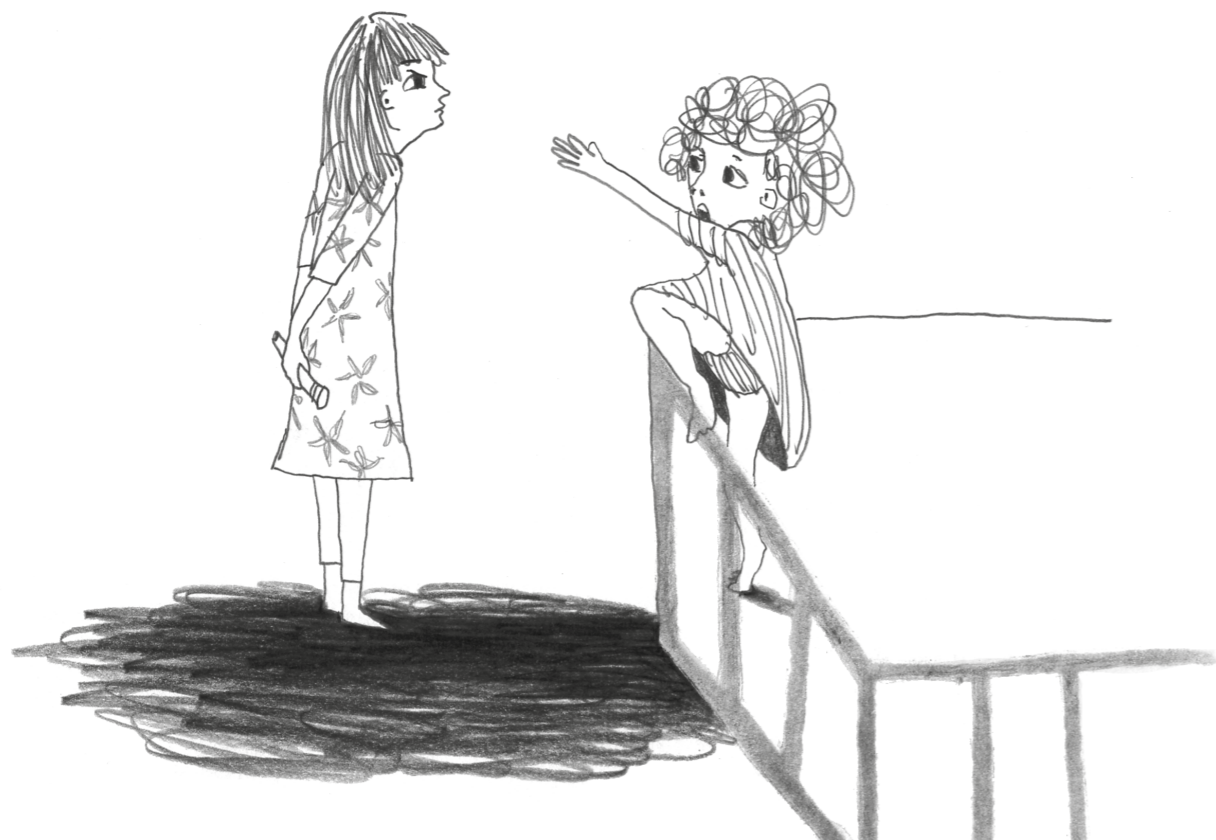
Jitka si krasohled schovala za záda. Natáhla k sestře prázdnou dlaň.

„Nic nemám!“

Evička začala křičet. Neuměla pořádně mluvit, ale byla bystrá. Věděla, že Jitka krasohled ukrývá v druhé ruce.

„Dej!“ zaječela.

12

Jitka si krasohled za zády bleskurychle přehodila z ruky do ruky. Ukázala sestře druhou prázdnou dlaň.

„Nic nemám!“

Evička hleděla na sestru překvapeně, protože to bylo poprvé, co se setkala se lží. Eva byla chytrá. Pochopila, že sestra neříká pravdu. Musí jí to dokázat.

Evička přehodila nožku přes ohrádku a přehoupla se do místnosti. Hrnula se k Jitce. Ta začala rvát.

„Mazej zpátky!“ okřikla ji paní na hlídání, když nahlédla do dveří, aby zjistila, proč holky ječí.

Jitka i s krasohledem utekla do svého pokoje.

Zajímavé bylo, že Evička uměla vylézt z ohrádky, ale nikdy se neuměla vrátit zpátky. Zůstala sedět uprostřed pokoje a dala se do breku.

„Neřvi!“ okřikla ji jako obvykle paní na hlídání. „Ach, s tebou je práce!“

Žena k holčičce došla, nadzvedla ji a posadila zpátky do dřevěné ohrádky mezi hromadu hraček.

Rodiče kupovali každou chvíli něco nového. Přinášeli kostky, leporela, panenky a panáčky, taky plyšové hračky a gumová zvířátka. Evička seděla uprostřed hromady a bála se zabrečet. Vůbec ji nezajímaly hračky v ohrádce. Ach, kéž by si mohla prohlédnout tu zajímavou trubičku, co měla sestra!

Jenže Jitka se do pokoje nevrátila.

Proto byla Evička ráda, když ji paní na hlídání nakrmila, položila do kočárku a dala na balkon. Evička už se uměla posadit, dokonce by uměla vylézt z kočárku, kdyby nedostávala kšíry. Byly to kožené řemínky, které jí paní na hlídání navlékla přes ramínka na tělo. Byly připevněné ke kočárku. Evička tak byla připoutaná. I když sebou škubala, až se kočárek otrásal, vylézt z něho nedokázala.

Jitka se v pokoji nudila. Krasohled ji přestal bavit. Odhodila ho na koberec. Rozhodla se projít se bytem. Paní na hlídání se dívala na televizi, a tak Jitka došla až na balkon. Uviděla tu sestru připoutanou řemínky ke kočárku.

„Měla bys místo řvaní štěkat. Haf! Haf! Haf!“

Evička už zapomněla na trubičku. Hleděla do nebe.

„Haf! Haf!“ Jitka přistoupila ke kočárku. Sklonila se nad sestru. „Haf! Haf!“

Evičce se štěkání líbilo. Usmála se.

„Haf! Haf!“ štěkala pořád Jitka.

„Haf! Haf!“ udělala Evička.

Jitka na ni vykulila oči.

„Haf! Haf!“ zopakovala Evička. Šlo jí to dobře, proto vyslovila ještě několikrát: „Haf! Haf! Haf!“

13

„Přestaň štěkat!“ utrhla se na ni Jitka.

Jenže Evičce přišlo štěkání tak legrační, že se dala do smíchu. Už se uměla smát, ale nebývalo čemu. Jitka ani nevěděla, že to sestra umí. Hleděla na ni s překvapením. Evička seděla v kočárku na balkoně, štěkala a říčela smíchy.

„Ty jsi divná!“ usoudila Jitka a odešla do svého pokoje.

Evička okamžitě přestala štěkat. Bylo jí líto, že Jitka odešla, a rozplakala se. A protože sestra dveře od balkonu zabouchla, nikdo ji neslyšel. Ani lidé na ulici, tam cinkaly tramvaje, troubila auta a Eva byla moc vysoko.

A tak Evička pomalu přestala plakat. Ještě několikrát se otrásla slabými vzlyky, ale potom se zahleděla na modré nebe. Uviděla ptáky. Sledovala je dlouho, až ji začaly pálet oči. Zavřela je a konečně usnula.

Samozřejmě že Evička nebyla stále v kočárku nebo v ohrádce. Dostala se i do kuchyně.

Měla své místo u stolu. Sedávala v malinké židličce, která byla k desce stolu přišroubovaná. Evička tak konečně viděla místnost odjinud než ze země.

Rozhlížela se kuchyní a nemohla se nasytit vůně, kterou paní na hlídání nazývaly zápachem. I v kuchyni totiž byl cítit cigaretový dým. Evička milovala cigaretový dým, protože jí připomínal tatínka.

Evička u stolu nikdy nezlobila, tak tam sedávala dlouho a často. Proto se jednoho dne stalo, že seděla u stolu i v okamžiku, kdy domů přišli rodiče.

„Mamí! Tatí!“ vrhla se na rodiče Jitka.

Chvíli se na oba věšela a dožadovala se pozornosti.

„Běž,“ odehnala ji máma jako první. „Běž do pokoje. Jsem hrozně utahaná.“

„A můžu se koukat na televizi?“ zeptala se Jitka.

Máma přikývla. Jitka zmizela v obývacím pokoji.

„No ne, kdopak to tu sedí?“ usmál se na Evičku táta. Evička se usmála na tátu a zatleskala ručkama.

Táta otevřel lednici, vyndal na stůl salám a pivo. Evička zvědavě pozorovala, jak si táta připravuje večeři. Natáhla ruku po salámu. Táta jí podal kolečko. Evička si ho strčila do pusy. Salám byl dobrý, slaný a trochu pálivý. Určitě lepší než ovesná kaše, kterou měla ona k večeři.

„Co to má v puse?“ obrátila se maminka na manžela, když přišla z pokoje a všimla si, že dcerka cosi přežvykuje. „Snad jsi jí nedal salám? Na salám je moc malá. A vůbec, holky jsou po večeři!“

„Ne,“ řekl s plnou pusou tatínek. „Nic jsem jí nedal.“

„Co máš v puse? Dal ti táta salám?“ zeptala se maminka Evičky, ale té se podařilo poslední kousek salámu spolknout.

Táta na ni mrkl. Evička pocítila zvláštní vzrušení. Vzpomněla si na odpoledne a na krasohled. Pochopila, že ani táta neříká mámě pravdu. A že je to asi zábavné, protože jinak by přece nezamrkal.

Máma nechala manžela být. Dcery byly po jídle a ona měla ještě nějaké povinnosti z práce. Usedla proto k počítači.

Táta dojedl a dopil. Pak se zvedl, došel k aktovce, vylovil z ní krabičku cigaret. Jednu vytáhl, vložil do úst, sáhl do kapsy a cvakl zapalovačem. Malý plamínek zažehl cigaretu. S blaženým výrazem vyfoukl táta do místnosti modravý kouř. Byl zvyklý kouřit v kuchyni. Věděl, že by malé děti neměly dýchat cigaretový kouř, protože je velmi nezdravý. Jenže táta si nemohl pomoci.

Evička na něho hleděla s očima dokořán. Kouř z cigaret vždy cítila, ale nikdy neviděla. Okamžitě se jí zalíbil. Kroutil se jako had, stoupal ke stropu a tam teprve zanikal. Evička mohla oči nechat na bílé cigaretě, která se čas od času červeně rozsvítila. Evička poprvé v životě uviděla oheň.